

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Elizabeth Craft and Shea Olsen | FLOWER

alloyentertainment

Produced by Alloy Entertainment, LLC,

Copyright © 2017 by Alloy Entertainment

Published by arrangement with Rights People, London

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01911-7

Elizabet Kraft i Šej Olsen | **CVET** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura i korektura

Igor Stanojević

Dizajn / Prelom

Nebojša Zorić / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.vulkani.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

CVET

ELIZABET KRAFT
I ŠEJ OLSEN

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Za Saru Fejn, na tebe je red
– Elizabet Kraft

Za Skaj
– Šej Olsen

Iskušnja se možemo osloboditi samo ako mu se predamo.
– Oskar Vajld

PRE

Imala sam dvanaest godina kada sam sebi nešto obećala.

Bilo je to one godine kada mi je umrla majka. Uvek je bila nepromišljena. Impulsivna. Ostavljala je moju sestru Miju i mene kad god bi se u njenom životu pojavio novi momak. Posmatrala sam nebrojeno puta kako se zaljubljuje. Delovalo je da joj je to očajnički potrebno, kao da je u pitanju vazduh, a ona se guši. Ostavila nas je da bi još jednom udahnula vazduh, i to ju je naposletku ubilo.

Ljubav vas može uništiti. Može sve da vam uzme.

Tada sam obećala sebi: neće biti momaka, neće biti mature, niti žurki subotom uveče. Ostajaću kući, imaću sve petice, otići ću na koledž i stvoriti sebi drugačiju budućnost. Ničemu neću dozvoliti da me u tome spreči. *Nikome* neću dozvoliti da se ispreči na tom putu.

Ali to je bilo pre nego što se sve promenilo.

To je bilo pre njega.

POSLE

Pogled mu pada na moje usne i zadržava se nakratko na njima pre nego što me poljubi. Strastveno mu uzvraćam poljubac dok mi prstima drži zglobove i pritiska me telom.

Želim više.

Odvaja se i usnama mi prelazi po vilici i vratu. Usne su mu vrele, zubima mi gricka kožu. Podiže glavu, da me pogleda, i u očima mu vidim duboku mračnu potrebu. Pogledi nam ostaju prepleteni dok me ljubi. Nežan poljubac, samo lagani dodir usana. Još jednom.

I još jednom.

I tako dok ne sklopimo oči u isti mah i jezici nam se sretnu, a on mi rukom stegne kuk. Raskopčavam rajsferšlus njegove dukserice. Tiho ječi, ne sklanjajući usne, a mojim telom struji uzbuđenje.

U ovom užasavajućem, čudesnom i silovitom trenutku, dozvolila bih mu sve.

Baš sve.

Dva meseca ranije...

Telefon mi zvoni u tašni prodornim zvukom, kao pisak udaljenog voza. Kopam po balzamicama za usne, računima i papirnim maramicama i konačno ga pronalazim.

Poruka je od Karlosa, mog najboljeg druga još od osnovne škole. *Šta radiš?*

To je strogo poverljivo, odgovaram mu i dodajem dva emotikona cveta. Karlos zna da sam na poslu – kao i svakog ponedjeljka u posljednje tri godine, posle škole radim u otmenoj cvećari *Cvetna soba*.

Zar ne želiš da vidiš barem jednu od Farinih žurki pre nego što završimo srednju školu? – pita me Karlos.

Fara Salivan priređuje žurku svaki put kada joj tata ode iz grada zbog posla, što je obično jednom mesečno. Čak i kad je radni dan, većina učenika Srednje škole Pacifik Hajts doći će na žurku i provodiće se do zore. Fara u dvorištu ima bazen i sto za stoni tenis, a u frižideru uvek mnogo besplatnog piva – ili sam bar tako čula. Karlos ne želi da ide sam jer će tamo biti i njegova simpatija: Alan Gregori, momak s dva imena, koji ide u Pripremnu srednju školu *Vorter* na Beverli Hilsu i flertuje s

Karlosom otkako su se sreli na nekom indi koncertu u Zapadnom Holivudu prošlog meseca.

Uzdihem i naslanjam laktove na pult. *Izvini*, kucam. *Ne sumnjam da ćeš se snaći i bez mene, kao i uvek.* Propuštam sva društvena dešavanja: žurke, klubove, odlaske na Venis Bič, na zalazak sunca i rum iz čturice. Ponekad mi se čini da je pravo čudo što je naše prijateljstvo i ovoliko potrajalo. Ali Karlos i ja smo srodne duše na sasvim platonski način. Ja sam predvidiva, pouzdana, ona koju zove kada mu aktuelna veza pođe naopako, ili kada se razboli pa želi tračerski časopis i čorbu iz njegovog omiljenog restorana u Santa Moniki. A zauzvrat, u onim retkim večerima kada ne radim i ne učim, on mene vuče po raznoraznim podrumima, da slušamo bendove za koje nikada nisam čula. Zbog njega ostajem budna do pola noći dok razgovaramo telefonom i kikoćemo se dok ne zaspimo s telefonima na uhu. Zasmehava me. A ja njemu ne dozvoljavam da potone nakon što se do ušiju zaljubi u pogrešnog tipa ili počne da paniči da nikada neće uspeti da upiše dobar koledž. Savršeno se dopunjujemo. Ne mogu da zamislim život bez njega.

Ponovo se oglašava telefon: *Potrebna mi je moja Šarlot.*

Smejem se i duvam da sklonim preduge šiške sa trepavica. *Avaj, tvoja Šarlot je obećala Holi da će večeras zatvoriti radnju. Idi i zabavi se za oboje. Možeš ti to,* kucam.

Ovo je moj život: škola; posao u cvečari četiri dana sedmično; četvrtkom idem na praksu u okviru istraživačkog projekta na Kalifornijskom univerzitetu; zatim u kućicu u kojoj živim s bakom, starijom sestrom i malim nećakom, da učim. I tako ukруг. Nije da sam rešila da budem najveći društveni izgnanik u Los Anđelesu, ali jesam rešila da postanem prva žena u svojoj porodici koja će otići na koledž, i zato ne želim da skliznem s tog puta kao mama i sestra – da zatrudnim pre dvadesete i ceo život za sobom ostavljam trag bivših momaka. Zato se, sa svojih osamnaest godina, nikada nisam poljubila ni

sa kim, nikada se nisam držala za ruke u školskom hodniku, između časova, nikada nisam bila na školskoj igranci.

Karlos mi šalje nekoliko uplakanih emotikona.

Odgovaram mu poljupcem.

Osećajući se kao večiti gubitnik koji nikada nema priliku da se zabavlja, otvaram muzičku aplikaciju na telefonu, dodirujem *start* i puštam da se nasumično vrte pesme s liste raznovrsne muzike. Počinje da svira jedna starija stvar – nešto što bi moja baka slušala – *My Girl* grupe *Temptejšns*. Pojačavam ton i posvećujem se dekorisanju nekoliko buketa za rođendansku žurku osmogodišnjakinje, s temom Diznijevih princeza. Dok se muzika pojačava, vrtim se ukруг osećajući se pomalo budalasto, ali rešena da zaboravim koliko je moj život organizovan i programiran. Kako ne ostavlja nimalo prostora za spontanost. Uzimam ružičastu, belu pa žutu traku; bacam šljokice na latice lala i lepim cirkončice na vaze; pevam tekst pesme koja trešti s mog telefona. Igram kao prava budala. Potpuno zaboravljam da sam na poslu.

I dalje izgubljena u trenutku, osećam kako mi prolaze trnci niz vrat – neko me posmatra.

Podižem pogled s haosa na stolu pred sobom i zadržavam dah.

S druge strane pulta stoji momak s rukama u džepovima i posmatra me. Nisam čula zvonce iznad vrata kada je ušao. Trzam se i uspravljam, shvatajući da mi se široki dekolte majice na bretele spustio i otkrio delić ružičastog brusthaltera.

„Mogu li da ti pomognem?“, pitam žurno, utišavajući muziku na telefonu, koji brzo guram u stražnji džep farmerki i potiskujem postideñnost koja mi struji po čitavom telu.

Posmatra me, tamne oči podiže s moje ključne kosti do lica, kao da ne može baš da se doseti odgovora na pitanje. „Potrebno mi je cveće.“

Shvatam da je prelep: snažne jagodice i usne koje se sastaju u čvrstoj liniji... usne na kojima mi se pogled zadržava tren predugo.

„Znaš li šta želiš?“, primoravam mozak da prođe kroz uobičajena pitanja dok ga odmeravam pogledom: pocepane farmerke, kratko podšišana kosa i tanka majica s kratkim rukavima uvučena u farmerke samo s jedne strane. Mišići na rukama naziru se ispod pamučnih rukava, a grudi su široke. Ima telo kakvo Karlos obavezni primeti na losanđeleskim ulicama – telo kakvo imaju momci koje vidamo da izlaze iz teretana ili odlaze na trčanje Sanset bulevarom – visoko, mišićavo i vitko.

Premda ne bi trebalo da obraćam pažnju na to kako je građen.

Trepćem i vraćam pogled na njegovo lice. Ima u njemu nekog opreza, kao da je primetio da ga procenjujem i čeka presudu. Mogu samo da se nadam da mi se obrazi ne žare tolikom vrelinom koju osećam.

„Ne još“, odgovara tihim glasom nakon kratke tišine.

„Pođi za mnom“, kažem izlazeći iza pulta. Ide za mnom na pristojnoj udaljenosti dok ga vodim prema stražnjem delu radnje, u kom čitav zid ruža, ljiljana i delimično dovršenih buketa čeka da ih mušterije odaberu ili da ih utovarimo u jedan od Holinih kamiona za dostavu. Pokazujem mu cveće i trudim se da ga ne gledam predugo u lice. Potrebna je čvrsta disciplina da bi se ignorisao ovako zgodan momak, a ja se ponosim svojom veštinom u tom pogledu. Ipak, nešto mi kod njega izaziva nelagodnu – suviše sam svesna svog držanja, trapavih ruku, i dalje toplih obraza. „Ne možeš pogrešiti s ružama.“

Gleda u mene, pa u cveće, a zatim steže i opušta vilicu. Znam šta sledi, stalno to vidam: momku je potrebno cveće za godišnjicu veze ili da se izvini za nešto, ali nema pojma koje boje niti koliko cvetova da stavi u buket, da li da traži da se buket upakuje ili da se stavi u vazuu. Na kraju se muči kod pulta pokušavajući da odluči šta da napiše na sićušnu karticu uz buket.

Njegov pogled počiva na meni, a ja ne mogu a da ga još jednom krišom ne pogledam. Nešto u crtama njegovog lica,

savršenoj strukturi vilice i tamnim sjajnim očima na neki neodređen način mi je poznato. Možda ide u moju školu – možda je on jedan od onih ćutljivih i zamišljenih momaka, koji na odmorima između časova puše na školskom parkingu.

„Izvini, da li se poznajemo?“, pitam, i smesta poželeh da nisam. Ako ide u moju školu, radije bih se pretvarala da ga ne poznajem kada ga sretnem u hodniku, da bih izbegla postideñ poluosmeh i klimanje glavom.

Prebacuje težinu s noge na nogu, podiže ramena, ali ne vadi ruke iz džepova, kao da čeka da ja sama sebi odgovorim na pitanje. Tišina se uvlači između nas.

Telefon u stražnjem džepu mojih farmerki oglašava se prodornim zvukom. Ignorišem ga, ali zvuk se ponovo čuje.

„Popularna si“, kaže i podiže jednu obrvu.

„Teško da je tako. Samo imam veoma upornog najboljeg druga.“ Žurno vadim telefon i stavljam ga na vibraciju.

„Možeš da mu odgovoriš.“

„Neka. Samo želi da me odvuče na neku žurku.“

„A ti ne želiš da ideš?“

Odmahujem glavom. „Moram da zatvorim radnju.“

„A posle toga?“ Blago naginje glavu i mogla bih da se zakunem da ga poznajem – ali nešto mi govori da ne insistiram na ovom pitanju.

„Učenje“, kažem jednostavno.

„Ne možeš da uzmeš jedno veće slobodno da bi izašla?“

Gledam ga i pitam se zašto ga je uopšte briga. „Ne ako ne želim do kraja života da radim u ovoj cvećari.“

Oči kao da su mu nakratko blesnule, primećujem u njima nagoveštaj osmeha i vidim mu jamicu na levom obrazu.

„Šta ti najviše voliš?“, pita me prekidajući tišinu.

„Kako to misliš?“

Okreće glavu i bradom pokazuje na cveće „Koje cveće ti najviše voliš?“

„Zaista...“

„Sigurno imaš neki omiljeni cvet.“ Ponovo jamica, na trenutak se pojavljuje pa ponovo nestaje. „Radiš u cvečari. Bukvalno si okružena cvećem.“

„Imam...“, oklevam. „Ali mislim da ti se ono neće dopasti.“

Čkilji kao da je zaintrigiran. „I nisi baš sjajan trgovac.“

Gledam kofe pune cveća. Orhideje živih boja i mirisni ljljani. Hortenzije i božuri kojima nikada nije sezona, ali su uvek popularni. I neobičnije vrste – astre, azijski ljutići, dalije i kamelije. „Volim ljubičaste ruže“, kažem mu i čini mi se da mi se za pola koraka primakao, da je prišao dovoljno blizu da mogu da ga dodirnem kad bih pokušala.

„Zašto?“, pita.

„One simbolizuju prolaznu ljubav.“

„Misliš na ljubav koja ne traje?“, pita. „To je malo pesimistično, zar ne?“

„Nije pesimistično, realno je. Prolazna ljubav je mnogo češća od one do kraja života.“

Nastupa trenutak tišine, i ja se pitam o čemu mi to zapravo razgovaramo.

„Ali zašto bi neko kupio ljubičaste ruže?“, pita.

„To je jedina ruža koja se ne trudi da bude nešto što nije. Autentična je i lepa, ali nikada je ne biraju.“ Osećam njegov pogled na sebi i kako mi se koža zagreva – upravo sam mu rekla mnogo više nego što mi je bila namera. Okrećem se prema hladnjači i dodirujem ručke kao da želim da se uverim da je zatvorena.

„Pretpostavljam da ću onda morati da odaberem ljubičastu“, kaže.

Potrebna je sekunda da se moj mozak pokrene, da se vrati u režim rada prodavačice. „Aha. Sjajno... Koliko?“

„Koliko predlažeš?“

„Dvanaest?“

Šeretski osmeh mu se vratio. „E to sad već liči na prodavca.“

Prati me nazad do pulta; u vazduhu se oseća njegov miris; svež, čist, koji ne mogu nigde da smestim.

Unosim porudžbinu u računar i osećam njegov pogled na sebi. „Ime?“, pitam podigavši pogled s monitora.

„Molim?“

„Kako se zoveš?“, pitam. „Potrebno mi je tvoje ime da bih sastavila porudžbinu.“

Nisam sigurna da me je čuo jer mu se usne razvlače u iskrivljen poluosmeh, kao da ima tajnu koju ne želi da podeli sa mnom.

„Tejt“, kaže naposletku.

Dovršavam porudžbinu, zatim brojim novčanice koje mi je dao i vraćam mu kusur. Ali umesto da ga uzme sa pulta, pruža ruku prema meni. Prstima mi ovlaš dodiruje obraz tik ispod levog oka. Glasno uvlačim vazduh. Otvaram usta da ga pitam šta to radi, ali on povlači ruku i podiže je ispred mene. „Šljokice“, kaže.

„Molim?“, skupljenih očiju gledam njegove prste. Vrhovi palca i kažiprsta mu svetlucaju. Šljokice. S aranžmana za rođendansku žurku. „Hvala“, kažem mu, a vrelina mi juri u obraze kao da ih je izbockao hiljadama sićušnih igala.

„Lepo su ti stajale.“ Sad se široko osmehuje.

Odmahujem glavom i osećam kako me koža svrbi od stida. Šta mi je večeras? „Ako nemaš ništa protiv da sačekaš“, kažem mu, „mogu sada da ti napravim buket. Ili ga možeš preuzeti sutra, a možemo i da ti ga dostavimo?“

„Sutra“, kaže uzimajući kusur s pulta i stavljajući ga u džep. „Doći ću po njega.“

„Biće gotov posle deset“, grizem donju usnu; i dalje osećam nelagodu, a jedan deo mene želi da on ode što pre. „Nadam se da će se tvojoj devojci dopasti“, dodajem pre nego što uspem da se zaustavim.

Pogled mu postaje mekši. Kada konačno progovori, trudi se da reči izgovori polako. „Nemam devojku... Šarlot.“

Dah mi ponovo zastaje dok se okreće i odlazi prema vratima radnje. Zna mi ime. Odakle zna moje ime? A onda se setim plastične pločice s imenom, pričvršćene za majicu, na kojoj velikim belim slovima piše *Šarlot*.

On spušta ruku na staklena vrata i zastaje, a ja ga gledam i nadam se da se neće okrenuti. I nadam se da će se okrenuti. Ali on izlazi na večernju svetlost, a ja snažno stežem ivicu pulta jer u glavi i dalje čujem zvuk mog imena na njegovim usnama.